

DOOD SPOOR

Lisa Ozemoya

DOOD SPOOR

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk oktober 2025

© 2025 Lisa Ozemoya

© 2025 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslag: Istock

Foto auteur: Jean Jottard

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Voor David, Amélie en Annalisa.

Ze had hier moeten wegblijven.

Ik zeg niet dat het haar schuld is dat de dingen zo gelopen zijn.

Het leven gebeurt gewoon.

Iets anders hoor je mij niet zeggen.

Maar toch.

Ik blijf erbij: ze had niet moeten komen.

Niet vroeger...

Niet nu...

Dan was dit allemaal niet gebeurd.

Vrijdag 18 augustus 1989, rond 21.00 uur

De lucht boven Hogendorp had altijd iets vreemds gehad, maar die avond leken de kleurschakeringen somberder dan anders. Grijs wolken aan de horizon verstoorden de ondergaande zon, die haar gloed slechts mondjesmaat over de velden verstrooid kreeg. Trouw stonden de reigers op hun plaats, schijnbaar willekeurig verspreid over de uitgestrekte weides die reikten tot de verste hoeken van het dorp. Hun snavel hielden ze gericht naar het westen, ze waren klaar voor de avond.

Steve krabbelde overeind, zand en kiezels prikten kleine rode puntjes in zijn huid, die ondanks de hete, zonnige dagen van de afgelopen maanden nog steeds erg bleek was. Een helse pijn trok door zijn rechterarm en -schouder, zoals altijd schoot hij tekort. Hoe hard hij ook zijn best deed, hij kreeg de vrouw niet omhooggetrokken. Het was niet haar gewicht dat het probleem was, ze woog niet meer dan vijftig kilo schatte hij, maar eerder de plompheid van haar slappe lijf. Ze werkte niet mee, ze kon het niet.

‘Mevrouw, het lukt mij niet.’ Hij veegde zijn handen schoon aan zijn spijkershort. Veel maakte het niet uit, het kriebelende zand zat overal. Door de kurkdroge zomer, die sinds mei het dorp teisterde, snakte de grond naar regen.

‘Ik kan niet alleen overeind komen, je moet mij helpen.’ Zweetdruppels gleden langs haar slapen naar beneden, haar zwarte haren plakten in klitten tegen een gerimpelde huid. Ze was bleker dan de meeste mensen die Steve kende. Haar huid stak opvallend wit af tegen het rode van haar lippen. Een discreet litteken markeerde de onderkant, een moeder-vlek vlak ernaast. Steve schatte haar rond de veertig, maar het raden van leeftijden was niet zijn sterkste kant. Voor hem zagen alle mensen boven de veertig er hetzelfde uit, moe en met een serieuze blik.

Hij scande haar gezicht naar andere tekenen van herkenning, een herinnering, maar hoe hard hij ook probeerde, hij herkende de vrouw niet. Wat deed ze hier helemaal alleen midden in de uitgestrekte akkers?

‘Als ik zo vrij mag zijn, mevrouw, wat kwam u hier eigenlijk doen? Buiten mijn zus Anna en ik woont hier niemand.’ Als hij zijn walkman niet had afgezet, had hij haar nooit horen roepen. Wie was er haar dan te hulp gekomen? Ze likte over haar droge lippen. ‘Jeanine...’

‘Jeanine?’ Steve schudde zijn hoofd. ‘Ik begrijp het niet, mevrouw. Jeanine woont aan de andere kant van het dorp.’ Niemand kwam via deze weg, tenzij het absoluut noodzakelijk was.

‘Ik ken de weg beter langs deze kant,’ mompelde ze. ‘Ik heb nog gewerkt op de boerderij.’

‘De boerderij van Vermeersch?’ De verlaten hoeve had al meer dan tien jaar geen levende ziel meer ontvangen. Verhalen over wat er vroeger gebeurd was werden steeds vager. Steve was veel te jong geweest om het allemaal mee te krijgen en daarna had hij er zich niet voor geïnteresseerd. ‘Ja, Vermeersch...’ Haar groene ogen keken hem indringend aan. ‘Jeanine moet het mij vertellen, ik wil weten of

het waar is.' Met al haar kracht duwde ze haar gewicht omhoog. Ze kreunde van de pijn. Een bruine handtas zat losjes om haar pols, net als een zilveren armbandje. *R & D* stond erin gegraveerd.

'Ik moet rechtop staan, help mij.'

Haar trillende hand verdween in het zand. Bloed drupte langs haar wang naar beneden, één hoek van haar mond stond lager dan de andere. Ze zag er raar uit, als een gewond dier achtergelaten door de kudde. Haar fiets lag naast haar op de grond, even kromgebogen als haar enkel.

'Misschien is het beter als ik hulp ga halen... eh... Hoe heet u eigenlijk? Ik ben Steve.'

'Rosalie.'

Steve knipperde met zijn ogen, gravend in zijn gedachten. Nee, die naam had hij nog nooit gehoord. Ook op school niet. Hij keek haar weer aan.

'Rosalie,' herhaalde ze fluisterend.

Schaduw van ritselende wilgenstruiken dansten over de velden, een paar schapen mekkerden. Een haas op enkele meters afstand keek hen gespannen aan, klaar voor de vlucht.

Steve zuchtte, op hen tweeën na leek de wereld verlaten.

'Wat is er eigenlijk gebeurd?'

'Ik weet het niet, een steen denk ik...'

'Eerlijk gezegd, mevrouw...' Hij krabde in zijn haren. 'Ik maak me wat zorgen. Ik stel voor dat ik snel naar het dorp fiets, daar kan ik de ambulance bellen.'

'Nee,' smeekte ze. 'Asjeblieft, laat me niet alleen. Ik voel me niet goed.' Schichtig keek ze rond. 'Ik ben bang.' Een waas trok voor haar gezicht, een sluier.

'U hoeft niet bang te zijn,' suste hij haar, ook al bonkte zijn hart luid in zijn keel. 'Hier in de velden is-is verder nie-

mand.' Wie probeerde hij eigenlijk gerust te stellen, haar of zichzelf?

'Ik wil hier niet alleen blijven. Mijn hoofd...'

Haar indringende blik duwde een rilling over zijn rug. Zo verloren had hij zich nog nooit gevoeld. Wat moest hij in godsnaam doen?

'Het lijkt me het beste als ik ergens hulp ga halen.' Hij slikte. 'Zoals ik al zei: in het dorpscafé hebben ze een telefoon. Er moet een ambulance komen.' *Voor het te laat is.*

'Nee, ga niet weg... Ik voel me echt niet goed... Er is iets mis. Ik voel het.' Haar stem klonk zacht, gesmoord.

Steve boog zich dichterbij haar toe. Hij kon haar angst bijna ruiken, het soort dat een mens overvalt op het einde. Zijn knieën begonnen te trillen.

'Mijn zoon,' kreunde ze.

'Uw zoon? Blijf praten, Rosalie. Alsjeblieft, blijf wakker.' Zijn wijsvinger tikte tegen haar bovenarm. Ze leek het niet te merken. Zo hard hij kon kneep hij in haar arm.

Haar ogen draaiden weg.

'Rosalie? Wat is er met uw zoon? Is hij in de buurt? Rosalie!'

Zijn hand deed pijn van het knijpen, maar Rosalie gaf geen kik. Zweet drupte over zijn voorhoofd naar beneden.

'Rosalie!' herhaalde hij hard.

Speeksel gleed vanuit haar licht openstaande mondhoek in het kuiltje onderaan haar hals. Een gouden ketting van de maagd Maria weerspiegelde de laatste stralen van de ondergaande zon.

'Rosalie, u moet wakker blijven. Ik ga hulp halen maar u moet wakker blijven!'

Wanhopig schudde hij aan haar schouders. 'Rosalie? Nee, asjeblieft. Word wakker.' Er kwam geen reactie. Niets, geen enkel teken. Hij moest iets doen. Maar wat? Waarom leerden ze hem dit niet op school? Hij kneep zijn ogen tot spleetjes terwijl hij zijn hand langzaam naar haar gezicht bewoog. Misschien als hij keihard in haar wang kneep zou ze haar ogen weer opendoen. Had zijn vader dat vroeger niet tot vervelens toe bij hem gedaan als hij niet wakker wilde worden? Zijn vingertoppen raakten haar huid. Hij schrok. Ze voelde ijskoud aan. In een flits trok hij zijn windjack uit en legde het over haar blote benen.

Waar was hij toch in terecht gekomen? Hier was hij niet voor gemaakt. Hij wist wel dat hij geen held was, dat de stoere genen van zijn grootvader die nog soldaat was geweest de generaties niet hadden overleefd. In het geniep jointjes roken en biertjes drinken in de vervallen schuur, daar was hij voor te vinden. Dit? Nee. Hij voelde zich een nietsnut, net als op school.

Hij nam een paar diepe ademdeugen, in uit in uit. Hij moest kalm blijven. Er was hier niemand anders en die vrouw had dringend hulp nodig. In café De Bezinning konden ze de ambulance voor haar bellen.

Zijn fiets had hij eerder op de avond bij de schuur neergezet. Ongelukkig genoeg zaten de trappers vast in de doornenstruiken. Slechts met moeite kreeg hij de fiets gedraaid. Een pijnlijke scheut ging door zijn handen, druppels bloed gleden langs zijn geschaafde vingers op de grond. Alles liep mis. Hij plofte op het zadel neer en trapte zo hard mogelijk. Het opstuivende zand van de kurkdroge veldwegen brandde in zijn ogen en hij kwam maar moeizaam vooruit. Zweet druppelde langs zijn neus omlaag, de zoute smaak in zijn mond proefde onaangenaam.

Uitgeput bereikte hij de kasseien straat. De sterren flikkerden mild boven de weides links en rechts. Enkele koeien staarden in het niets. In de verte daverde de laatste nieuwe hit van Madonna uit de jukeboxen. Zijn vrienden vroegen zich waarschijnlijk af waar hij bleef. De jaarlijkse kermis was al jaren het hoogtepunt van de zomer en ze deden er alles aan om geen dag ervan te missen.

De versnelling kraste toen Steve hem een tandje hoger zette. Het werd steeds donkerder en dan zou alles nog moeilijker zijn. Het beeld van haar bleke, bebloede gezicht spookte door zijn hoofd. Zijn fiets ratelde zo hard over de kasseien dat Steve vreesde dat het frame het elk moment zou begeven.

De straatverlichting sprong net zoemend aan toen een witte bestelwagen met gierende banden de bocht om kwam en veel te snel zigzaggend Steve tegemoet reed. Een reebok die aan de rand van het bos stond te grazen keek geschrokken op en vluchtte met grote sprongen weg.

‘Hé man. Pas op!’ De auto reed recht op hem af. Steve riep zo hard hij kon, maar het geluid van de optrekkende motor overstemde zijn geschreeuw. Luide muziek galmde uit het openstaande raam. Met volle snelheid raasde de wagen dichterbij terwijl Steve uit alle macht probeerde te remmen.

‘Hé, zot, kijk uit!’ Zijn klamme handen verloren grip. Zijn buik botste tegen het stuur. Hij schraapte zijn voeten over de weg in de hoop te kunnen stoppen. Tevergeefs, ook hij ging te snel. Met een harde klap kwam hij op de stenen terecht en zijn adem stokte. Hij kon geen kant meer op. Een fractie van een seconde, meer was het niet voor de helle autolampen hem verblindden.

Rosalie... dacht hij nog, net voor de bumper zijn voorhoofd raakte. Het geluid van krekels in de verte ebde traag weg.

Niet veel later

‘Jules.’

Het gerammel van de kapotte deurklink daverde door de caravan.

‘Jules!’

‘Wat?’ Jules schoot wakker. Maanlicht scheen door het vuile raampje naar binnen. De rode cijfers van de klok gaven 23:00 uur aan. Hij moest in slaap gevallen zijn.

‘Jules!’ Harder deze keer.

Een licht windje deed het vaalgele gordijn boven het bed wapperen, maar de verdomde hitte die het dorp al dagenlang teisterde plakte overal aan.

Met de palm van zijn hand wreef hij zijn voorhoofd droog. De caravan leek wel een broeihaard. ‘Anna? Ben jij dat?’

Het klamme laken gleed van zijn lichaam af en op een haar na miste zijn voet de scherven van het whiskyglas naast het bed. Was ze echt terug? De klap van de dichtslaande deur zinderde nog na in zijn hoofd. Zo kwaad had hij haar nog nooit gezien.

‘Anna. Ik kom...’ De geur van alcohol en rook droop van Jules’ naakte lichaam af, samen met het zweet dat probeerde hem af te koelen. Zijn halflange haren plakten in zijn nek.

‘Wacht Anna... Ik kom...’ Hij haatte ruzie maken, zeker met haar, maar ze moest zijn standpunt ook begrijpen. Hij had een dochtertje van acht en gezworen nooit of te nimmer te worden als zijn vader. Niet als hem. De lafaard. ‘Jules.’ Een vuist bonkte hard tegen de deur. ‘Doe open! Ik ben het, Pierre. Doe nu open of ik stamp de deur in. Ik moet je dringend spreken.’

‘Pierre? Godverdomme, wat doe jij hier?’ Die man was het laatste waar hij zin in had.

De typische zwoele geur van een hete zomernacht zinderde in de lucht. Jules strompelde het trapje af, nam een blik bier uit de frigobox en ging zitten op een lege ton, het bovenlijf bloot. Enkele haartjes piepten boven zijn broekrand uit. ‘Waarom moest je mij zo dringend wakker maken? Over een paar uur vertrekt mijn bus naar Lourdes.’ In zijn broekzak zat nog een pak sigaretten. Hij tikte er één uit en genoot enkele seconden van die eerste teug.

Ijsberend liep Pierre het kleine koertje op en af, met zijn handen gevouwen en zijn duimen rond elkaar draaiend alsof het tollen waren. Hij bewoog als een kip zonder kop. Een sigarettenpeuk hing in zijn mondhoek en een druppel snot bungelde aan het puntje van zijn neus, die spits was, hakerig zelfs. Een familietrekje van de kant van Pierres moeder.

‘Nou?’ drong Jules aan. Hij spuwde de laatste slok bier uit, een vlieg was in het drankje gekropen. Met zijn rechterhand vermorzelde hij hem.

‘Jules, er is iets verschrikkelijks gebeurd.’

Het subtiele gelispel van Pierre ontging hem niet, daarvoor was zijn oor te getraind. Als Anna hem zo maar niet zag.

‘Iets verschrikkelijks? Wat dan?’ Hoe vaak had hij dit soort gezeik al van Pierre moeten aanhoren. Hij nam nog een trek.

‘Steve...’

Jules rechtte zijn rug. ‘Wat is er met Steve?’

‘Hij ligt in het ziekenhuis. Hij heeft een ongeluk gehad, een vluchtmisdrijf.’ Met holle ogen staarde Pierre hem aan.

Jules sprong overeind. De lege ton viel op zijn kant. ‘Is hij oké?’

‘Volgens de dokters gaat hij het wel redden. Ze houden hem in een kunstmatige slaap of zoiets. Anna is bij hem.’

Zo snel hij kon draaide Jules zich om. Hij moest wat deftigs aantrekken, zo kon hij niet naar het ziekenhuis, naar Anna, naar Steve.

‘Wacht even,’ riep Pierre hem toe. ‘Er is nog iets wat ik je moet vertellen.’

‘Wat is er dan?’ zuchtte Jules. ‘Ik wil naar het ziekenhuis. Moet jij daar trouwens ook niet naartoe?’

‘Natuurlijk, maar ik moet je nog iets anders vertellen. Ik heb je hulp nodig.’

Jules schudde zijn hoofd. ‘Luister Pierre, ik vind het heel vriendelijk van je dat je mij bent komen verwittigen, maar nu wil ik naar Anna en Steve.’

‘Je begrijpt het niet, Jules...’

‘Dat doe ik inderdaad niet. Kom, dan geef ik je een lift.’ Ongeduldig sprong Jules de trap op.

Pierre haastte zich achter hem aan. ‘Jules, wacht! Luister naar mij. Het is belangrijk. Het gaat over Steve, en Anna mag het zeker niet weten. Het is te verschrikkelijk.’ Pierres stem brak. ‘Ik heb een vrouw gevonden in het veld. Ze ligt vlak bij de schuur. Je weet wel, die oude schuur bij de hoeve van Anna en Steve.’

Jules trok een wenkbrauw op. 'Waar heb jij het in godsnaam over? Eerlijk waar, Pierre, ik heb nu geen zin in praatjes van je.'

'Je begrijpt het niet. Die vrouw is dood! Steve moet die vrouw iets aangedaan hebben.'

Jules kneep zo hard in de deurklink dat zijn hand er pijn van deed. 'Een vrouw dood bij jullie schuur? Wat voor onzin vertel jij allemaal?'

'Ik weet het ook niet. Ik weet alleen dat die vrouw daar dood ligt, met Steves jas over haar benen. Hij heeft er iets mee te maken, dat moet wel.'

'Hoe durf je zoiets te beweren!' Met een ruk draaide Jules zich om. God, wat haatte hij die man. 'Steve is niet van de braafste, maar dat zou hij nooit doen.'

'Misschien iets met zijn drugs of zo?'

In de deuropening bleef Jules verbouwereerd staan. 'Drugs? Dit slaat echt helemaal nergens op.'

'Ja inderdaad, Jules. Drugs. Hij had vanavond met zijn vrienden afgesproken en enkele dagen geleden vroeg hij mij of ik hem wat wiet kon geven. Wie weet heeft hij daar slecht op gereageerd?'

'Waarom geef jij een kind wiet?' Het moest niet gekker worden.

'Een kind? Hij is zeventien, Jules. In wat voor wereld leef jij? Hoe was je zelf op die leeftijd?' Pierre was nu ook het trapje op gelopen.

'Je bent verdomme zijn neef en tien jaar ouder! Hoe kon je nu zoiets doen? Je weet hoe moeilijk Anna het heeft. Imbeciel!'

'Wat voor zin heeft het om daarover te discussiëren? Er ligt een vrouw dood!' Gelukkig was er niemand in de buurt om het geschreeuw van Pierre te horen. Het kerkhof iets

verderop werd al jaren niet meer gebruikt. Toch keek Jules geschrokken rond.

‘Weet je wie die vrouw is?’ vroeg hij na een korte stilte. Ook al bonkte zijn hart pijnlijk in zijn borstkas, hij probeerde kalm te blijven.

‘Nee, ik heb haar nog nooit gezien.’

‘En weet je zeker dat ze dood is?’

‘Ja Jules, dat weet ik zeker.’

‘Hoe dan?’

‘Gewoon, ze beweegt niet meer. Haar ogen zijn open. Leeg. Ze staren.’ Grote zweetkringen cirkelden uit op zijn zwarte hemd, zo gestresst had Jules hem nog nooit gezien.

‘Is ze gewond?’

‘Ik denk het. Er was bloed en zo. Haar fiets lag naast haar. Ik ben zo snel ik kon naar jou gekomen. Steves jas heb ik wel weggenomen, voor het geval de politie er eerder is dan wij.’

‘Waar is die vrouw nu?’

‘Die ligt nog steeds bij de schuur. Haar fiets heb ik onderweg in het bos verstopt.’

‘Wat deed jij daar trouwens?’ Met een schuin oog keek hij Pierre aan. Hij zou zijn leven geven voor Steve, niet voor Pierre...

‘Ik wilde zeker weten dat er nergens in de schuur nog wiet lag. Je weet hoe dat gaat als de politie op onderzoek komt in verband met dat vluchtmisdrijf en zo. Toen zag ik die vrouw daar liggen.’

Jules stak nog een sigaret op. Niets aan deze hele situatie beviel hem, hij moest even nadenken.

‘Jules, we moeten iets doen. We kunnen die vrouw daar niet zo laten liggen.’

Hij kneep zijn ogen hard dicht. 'Geef mij verdorie vijf minuten om na te denken, Pierre.' Hoe moest hij dit nu weer oplossen? Hij had al genoeg problemen.

De zwoele stem van Don Johnson steeg vanuit het dal omhoog. De eerste slow werd door de plaatselijke dj aangekondigd. De kermis beneden in het dorp bereikte haar eindpunt. Weldra zouden de laatste feestgangers hun weg naar huis weer vinden. De ravage waarin ze het dorp achterlieten zou pas morgen in de vroege ochtend pijnlijk duidelijk worden. Zo ging het elk jaar.

Vijf sigarettenpeuken later stond Jules eindelijk overeind. Met een hoofdknik gebod hij Pierre hem te volgen. 'Kom, we nemen mijn auto.' Zijn stem klonk opvallend mild. Je had mannen die problemen zochten en je had mannen die de tent draaiende hielden, zo simpel was het leven, voor hem althans. Dat hadden de jaren hem geleerd. En Anna.

Rond 23.30 uur

Pierre had niet gelogen. Daar lag ze, in het licht van de koplampen. Vuile, bebloede handen in schrill contrast met het kraaknette gele jurkje dat ze aan had, splinternieuw, de plooiereukjes nog mooi zichtbaar, de knieën zedig bedekkend.

Een groep kraaien die zich op het dak van de schuur had genesteld, hield het bizarre tafereel strak in de gaten.

‘Weet je echt niet wie die vrouw is?’ Jules’ ooglid trilde, zoals altijd in stressvolle situaties.

‘Nee Jules, ik weet niet wie die vrouw is. Ik heb haar nog nooit gezien. Ik heb daarstraks in haar tas gekeken, op een foto van een jongen na was die leeg. Geen portefeuille, geen sleutels, niets.’

‘Dat is raar. Zou ze beroofd zijn?’

‘Beroofd?’ Pierre schudde zijn hoofd. ‘Dat lijkt me weinig waarschijnlijk.’

‘Klopt.’ Zulke dingen gebeurden niet in de velden van Hogendorp. Zolang Jules hier woonde was er nog nooit een misdrijf gepleegd.

Of toch...? Die ene keer, lang geleden, zo lang geleden dat het een ander leven leek.

Het portier viel met een klap achter hem dicht. Jules' maag kromp ineen. Hij wilde er niet aan denken, niet meer. Hij was een ander mens nu.

Zwarte wolken pakten zich samen boven de velden en een onheilspellende wind kwam opzetten.

'Kom, Jules. Het gaat zo regenen, we moeten haar verplaatsen.'

Eerbiedig tikte Jules met zijn hand tegen voorhoofd en hart, twijfelde even of hij eerst rechts of links moest aantikken en boog zijn hoofd. Hij had de dood nog nooit van zo dichtbij gezien, zelfs niet bij zijn moeder. Hij was in een hoek van haar kamer blijven staan en had het niet aangedurfd te kijken. Hij wilde het einde van een leven niet zien.

De langverwachte regen deed eindelijk zijn intrede. Enkele druppels pletsten tegen de kasseien en een hevige onweersbui barstte los.

Jules gebaarde naar de stille figuur op de grond. 'Pak jij haar schouders vast, dan neem ik haar voeten. We leggen haar voorlopig in de schuur.'

Het was donker in de schuur, enkel het buitenlicht dat was aangesprongen scheen door het bevuilde raam naar binnen. De geur van schimmel kroop uit alle hoeken omhoog. Het was jaren geleden dat Jules hier was geweest, hij was vergeten wat voor kille plek het was. Het rotte dak en de verroeste werktuigen fungeerden als getuigen van wat ooit was geweest. Toen Anna's ouders nog leefden, werden hier plannen gemaakt, werd er gewerkt aan de toekomst. Vooral haar vader hield van deze plek. Nu was het niet meer dan een krot, er leefde enkel nog verval.

'Wat doen we nu?'

'Ik weet het niet. We zullen haar even op die hooibalen neerleggen.'